Annus X - Vol. X 1 Februarii 1918 Num. 2

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE

I

DE METROPOLITANAE ET NOVAE PROVINCIAE ECCLESIASTICAE ADAMANTINAE ERECTIONE.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quandocumque se praebuit occasio novas ecclesiasticas provincias instituendi, ut inde catholicae religionis bonum incrementum sumeret et fideles uberiora et promptiora, quibus indigent, spiritualia subsidia percipere possent, id semper praestitisse Summos Pontifices ecclesiastica documenta testantur.

Cum itaque Apostolicus in ditione Brasiliana Nuntius iampridem instaret, ut pro maiori spirituali bono, sive Episcoporum sive fidelium, in latissima provincia ecclesiastica Mariannensi alia constitueretur ecclesiastica provincia erigendo in sedem Metropolitanam Adamantinam dioecesim, Nos, omnibus rationum momentis sedulo attenteque perpensis, ad eiusdem erectionem deveniendum esse existimavimus.

Quapropter, de consulto dilectorum filiorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationis Consistorialis, de consensu venerabilis fratris hodierni archiepiscopi Mariannensis atque aliorum interesse habentium, suppletoque etiam, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse

praesumant, consensu, de plenitudine apostolicae potestatis haec quae sequuntur perpetuum in modum decernere statuimus.

Adamantinam Sedem a iure Metropolitico Archiepiscopalis Ecclesiae Mariannensis apostolica auctoritate exsolvimus atque eximimus; eamque ad gradum et dignitatem Ecclesiae Metropolitanae evehimus atque extollimus.

Huic autem, ita erectae, Metropolitanae Sedi Adamantinae omnia et singula iura, privilegia et praerogativas Sedibus Metropolitanis in Brasiliana regione haberi solita et consueta plenarie attribuimus et assignamus, et venerabilem fratrem Ioachim Silverium De Sousa, qui actu Adamantinam Sedem obtinet, Archiepiscopi titulo, dignitate, iuribus et privilegiis augemus, una cum facultate deferendi Crucem et Pallium, sicut ceteri Archiepiscopi, postquam tamen hoc ab Apostolica Sede in Sacro Consistorio postulatum fuerit et impetratum. Memoratae insuper Cathedralis Ecclesiae Adamantinae Capitulum illico ad Metropolitani Capituli gradum, titulum et honorem simili apostolica auctoritate evehimus, ita ut exinde omnibus praeeminentiis, honoribus, iuribus ac privilegiis, quibus alia in illis partibus huius generis Capitula ordinarie gaudent, et ipsum fruatur.

Insuper a iure Metropolitico Archiepiscopi Mariannensis eximimus ac subtrahimus dioeceses Montisclarensem et Arassuahyensem et eas in suffraganeas Metropolitanae Sedi Adamantinae attribuimus atque accensemus et eorum Episcopos pro tempore exsistentes in Archiepiscopi Adamantini Suffraganeos, qui iuri metropolitico subsint, constituimus atque adscribimus quodque clerus et populus dictarum dioecesum Montisclarensis et Arassuahyensis sicut quoad episcopalem suis Episcopis ita praedicto Adamantino Archiepiscopo quoad metropoliticam iurisdictionem sint subiecti iuxta canonicas sanctiones volumus et mandamus.

Huic Metropolitanae Sedi Adamantinae autem, uti supra erectae, pro sua dioecesi idem territorium eamdemque regionem, quam Episcopalis Sedes Adamantina sibi peculiarem et propriam obtinuit, servatis semper iisdem limitibus et finibus qui episcopalis dioecesis Adamantinae, uti in praemissis suppressae, territorium et ambitum hucusque efformarunt atque constituerunt, adscribimus et assignamus.

Praeterea Nobis et Apostolicae Sedi novas circumscriptiones et dismembrationes in hac nova ecclesiastica provincia libere peragendi, quandocumque id in Domino magis expedire visum fuerit, quin ullum in id Antistitum et Capitulorum consensum exquiri, aut territorialem ullam compensationem attribui necesse sit, facultatem reservamus. Quae autem hisce Litteris, apostolica auctoritate, a Nobis decreta sunt, nulli

hominum, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis. Ad haec autem omnia fideliter exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Angelum Hyacinthum Scapardini, Archiepiscopum titularem Damascenum et Apostolicum Nuntium in Brasiliana Republica, et eidem necessarias et opportunas facultates tribuimus, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, imprimisque venerabilem fratrem hodiernum Antistitem Adamantinum, ac definitive sententiam dicendi de quavis occurrente difficultate et oppositione, imposito onere Romam, ad Sacram Congregationem Consistorialem, intra sex menses fidem, authentica forma exaratam, absolutae exsecutionis huius Nostri mandati transmittendi, ut in eiusdem Sacrae Congregationis archivo asservetur.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo septimo, die vigesima octava mensis iunii, Pontificatus Nostri tertio.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI
S. C. Consistorialis Secretarius.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schuller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XV, n. 21.

II

DE PRIVILEGII SACRI PALLII CATHEDRALI ECCLESIAE CARNUTENSI CONCESSIONE.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Episcopalis Carnutensis Ecclesia, ut inter Galliarum principes iure accenseretur, pluribus sane nominibus meruit. Primo ipso christiano saeculo vertente fundata, Antistites, qui eius regimen tenerent, praeclaros habuit tum splendore virtutum, tum etiam doctrinae laude. Ex iis namque, qui ad honores caelitum evecti fuerint, ad decem numerantur. Extento porro vixit aevo vivitque adhuc Ivonis Carnutensis fama in sacris canonibus illustrandis. Accessit demum Romanae purpurae decor, qua quinque ex Carnutensibus Episcopis ornati fuere. Nec plane silentio praeterire licet quantus Carnutensi sedi honor accesserit ex eo quod Carnut Concilia quatuor sint celebrata. Nobilitatur autem quam maxime eadem urbs Carnutensis ex Cathedrali templo: quod et magnitudine molis et praetiosis artis operibus conspicuum f. r. Pius Papa Decimus Praedecessor Noster ante aliquot annos Basilicae minoris titulo atque insignibus decoratum voluit: fertur enim illud super crypta excitatum fuisse, in qua celebre Druidarum collegium « Virgini pariturae » cultum ibi exhibuerat. Ibidem modo vetustissima Dei Parentis imago frequentissima fidelium religione colitur; quin et Pontifices Romani duo, Paschalis et Innocentius, huius nominis secundi, et omnes fere Galliarum Reges, nostro autem tempore, anno Domini millesimo octingentesimo septuagesimo secundo, conventus nationalis Galliarum universus illuc veneraturi accesserunt. Ad par tanto templo decus, ante gallicam eversionem, nonaginta canonicorum collegium eidem addicti erant; nunc autem, quamvis sacerdotum numerus sit imminutus, chorale servitium integre splendideque impletur. Harum rerum causa venerabilis frater Henricus Ludovicus Bouquet, qui Carnutensem dioecesim hodie moderatur, a Nobis humiliter petiit, ut ad memoratae Sedis decus augendum, sibi et successoribus Sacri Pallii privilegium tribuere dignaremur. Nos porro, hisce omnibus mature perpensis, Episcopi precibus benigne annuendum censuimus, ac de apostolicae pote-

statis plenitudine concessimus, ut memoratus Carnutensis Episcopus eiusque legitimi successores, ex singulari privilegio, Pallii usu, in Sacro Consistorio de more postulandi, salvo in omnibus iure metropolitico, aliisque servatis servandis, frui possint ac valeant. Ex apostolico igitur privilegio licebit posthac hodierno Episcopo Carnutensi, eiusque legitimis successoribus, post debitam postulationem, Sacro Pallio uti in solemnibus *secundum sacros canones praescriptis,* ast in dioecesi Carnutensi dumtaxat et non alibi, etiamsi Ordinarii consensus accedat, in contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo septimo, die decima quinta mensis novembris, Pontificatus Nostri quarto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XVI, n. 1.

III

DE PRIVILEGII SACRI PALLII CATHEDRALI TARBIENSI ET LOURDENSI CONCESSIONE.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Postquam, sexaginta propemodum ante annos, Virgo Deipara Immaculata se, miris apparitionibus, ad ripam Gavi fluminis videndam praebuit, unde et nomen Immaculatae « de Lourdes » Ei vulgo obvenit, incredibilis caelestium gratiarum copia per totum terrarum orbem diffundi visa est. Hinc et nomen oppiduli, antea fere incogniti, undequaque est pervulgatum famamque est adeptum, ita ut celeberrimarum urbium gloria exaequet. Templum, ipsius Immaculatae Virginis nutu, in ipso apparitionum loco fidelium pietate ac largitate extructum, quodque et christianorum turmae ex omni regione usque adhuc frequentant, et

ecclesiasticorum Principum praesentia toties cohonestavit, et Romanorum Pontificum auctoritas maximis honoribus cumulavit, unum ex praecipuis totius orbis sanctuariis effectum est, catholicae veritatis testimonium eximium, ac veluti fons vitae, unde, benignissima Dei Matre exorante, omnimodae consolationis et sanctimoniae beneficia hauriuntur.

His omnibus moti, Nos, qui nunc Ecclesiae universae regimini, meritis licet imparibus, praepositi sumus, quique, dum Bononiensi Archidioecesi Antistes praeeramus, anno millesimo nongentesimo decimo tertio, peregrinantium more, Lourdensem Basilicam invisimus, vota perlibenter excepimus tum dilecti filii Nostri Leonis Adulphi, tituli Sanctae Sabinae, S. R. E. Presbyteri cardinalis Amette, hodierni archiepiscopi Parisiensis, tum venerabilis fratris Francisci Xaverii Schoepfer, hodierni episcopi Tarbiensis et Lourdensis, ac Decessorum Nostrorum in Lourdensem Virginem pietatem imitari cupientes, episcopalem Tarbiensem et Lourdensem sedem sacri Pallii honore, ex singulari privilegio, decorandam statuimus et decrevimus, sexagesimo ab Immaculatae Virginis apparitione anno feliciter impleto.

Quapropter a dicto sexagesimo anniversario, undecima die februarii proximi anni celebrando, praefatus Franciscus Xaverius episcopus, qui nunc Tarbiensem et Lourdensem episcopalem sedem tenet, eiusque in episcopali munere successores, sacro Pallio, in Consistorio, prout moris est, postulando, in ecclesiasticis functionibus, quae tamen in Basilica tantum Lourdensi celebrentur, iuxta liturgicas leges uti poterunt ac debebunt, salvo in omnibus metropolitico iure, aliisque servatis de iure servandis.

Praesentes autem litteras perpetuo validas exsistere et fore volumus et decernimus, Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis minime obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo septimo, die octava mensis decembris, Virgini Immaculatae sacra, Pontificatus nostri quarto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI
S. C. Consistorialis Secretarius.

Iulius Campori, *Protonotarius Apostolicus.*
Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XVI, n. 12.

LITTERAE APOSTOLICAE

ECCLESIA MONTIS SENARII, ORDINIS SERVORUM B. MARIAE VIRGINIS, TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — In Senario Monte, haud procul ab urbe Florentia, Sacra exstat Aedes cum continenti asceterio, quam recte dixeris insigne pietatis monumentum; siquidem ortum ibi habuit, opera Sanctorum Septem Patrum Conditorum, qui eo secesserant, inclitus Servorum B. Mariae Virginis Ordo, tam praeclare de re catholica ad hunc diem, neque uno nomine, meritus. Quorum profecto Patrum virtutem Ecclesiae Dei tempestive affulsisse, ipse rerum eventus declaravit; cum enim Ecclesia impio Friderici II schismate divexaretur, et in cultioribus ipsis Italiae regionibus populares, partium studiis abrepti, invidiae flamma ad caedes usque propellerentur, sancti ii viri, quibus deliberatum esset et inter se vehementer diligere et ceteros haud dissimili amore prosequi, eam animorum coniunctionem fraternamque caritatem praetulerunt, quam turbulentissimae eius aetatis homines in exemplum intuerentur atque ad imitandum sibi proponerent. Hanc quidem caritatem beati Septem Patres contemplatione Dominicae Passionis et Deiparae Dolorum in ea Sacra Aede, quam memoravimus, quasi in quadam palaestra, assidue mirificeque excoluerunt. Quo cum, pietatis caussa, die Parasceves anni MCCXL de more coivissent, sese iis Perdolens Virgo conspiciendam dedit, mandavitque, novi regularis Ordinis initia facerent, cuius esset dolores ab Ipsa ad Christi Crucem latos meditari ac participare: edixit simul, quibus legibus, qua veste, quo nomine uterentur. Tum beati ii viri, cum socios vitae laborumque satis multos sibi ascivissent, coeperunt Italiae, ac praesertim Etruriae, ita concursare civitates atque oppida, sic discidia ubique componere errantesque homines ad Christum, a quo misere abscessissent, reducere, tamque actuosos in exteras nationes et in dissitas ipsas Orientis regiones operarios traicere, ut bonum Christi odorem late per orbem diffuderint. Neque minus dignum memoria est quod traditur, per Aedem Sacram Senarii Montis, unde tanta caritatis flamma circum dilapsa auspicato est, cum S. Philippus Benitius ibi primum litaret, angelicos resonasse concentus; eum-

demque e rupe, specui proxima, in quo asperrimam vitam degere consueverat, aquam perennem elicuisse divinitus. Sub altari autem principe eiusdem templi, Sanctorum Septem Patrum corpora, postquam alius ex alio pretiosam occubuerunt mortem, condita honorifice sunt, atque illinc in aliud sacellum affabre excultum, iisdemque dedicatum, ineunte saec. XVIII translata; quae fel. rec. decessor Noster Leo XIII, Litteris Apostolicis die XXIV mensis iulii anni MDCCCLXXXVIII datis, in potestate ac tutela Apostolicae Sedis perpetuo fore decrevit. Divina sic providentia factum, ut septem beatissima corpora, ***in quibus***, ob miram fratrum illorum concordiam vitaeque similitudinem, ***unus*** visus est ***versatus animus***, teste de constanti piorum hominum hac in re sententia Petro Mediceo, una simul et ab initio iacuerint, et populorum venerationi proposita sint. Quo in genere libet etiam commemorare, eodem in templo plurimorum aliorum Sanctorum adservari reliquias, quas inter honestiorem obtinet locum corpus B. Ubaldi Adimarii, quem constat Sanctis Septem Conditoribus et Philippo Benitio usum esse pietatis magistris. Hisce de caussis, desiderio illuc peregrinandi ardere fideles, in primis ex Etruria; ad Senarium Montem gregatim confluere, Sacram Aedem reverenter invisere, expiare animos, caelestique refecti pabulo, non sine uberi fructu ac solacio domum suam reverti. - Quae omnia secum ipse reputans, dilectus filius Alexius M. Lépicier, Prior Generalis Ordinis Servorum B. Mariae Virginis, cum tantorum Virorum res virtutesque singulares summopere profuturum duxerit in memoriam Christifidelium revocari, his potissimum temporibus, cum caritatem in animis revirescere perquam necesse est, a Nobis suppliciter demisseque efflagitavit, ut, votis quoque alumnorum suorum obsecundantes, Sacram Senarii Montis Aedem Basilicae Minoris titulo ac privilegiis honestare, de apostolica benignitate, velimus. Placuit eiusmodi optatis, pro Nostra erga Ordinem Servorum B. M. V. benevolentia, concedere; proptereaque, auditis VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi, hoc ipso die, quo, triginta ante annos, beatis Septem eiusdem Ordinis Conditoribus Sanctorum Caelitum honores decreti sunt, ecclesiam Ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis in Monte Senario exsistentem Basilicae Minoris titulo ac dignitate perpetuum in modum augemus, illique omnia et singula conferimus iura, privilegia, praerogativas, honores, indulta, quae minoribus almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure competunt. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant plenissime suffragari; sicque rite iudican-

dum esse ac definiendum, irritumque atque inane fieri si secus super his, a quoquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XV ianuarii anno MCMXVIII, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. M. ANGELAM A NOSTRA DOMINA, VIRGINUM URSULINARUM UNIONIS ROMANAE ANTISTITAM GENERALEM, ANNO TERCENTESIMO EXEUNTE EX QUO RELIGIOSA EA FAMILIA CONSTITUTA EST.

Dilecta in Christo filia, salutem et apostolicam benedictionem. — Natalis trecentesimi a constituto Ursulinarum religioso Ordine commode incidit in hanc luctuosissimam tempestatem sollemnis celebratio. Constat tantorum malorum causam ex eo potissimum natam esse quod a praeceptis institutisque christianis, quae ipsa sunt civitatum fundamenta, nimis multi privatim publice recesserunt. Iam diu quidem, sed maxime post illam gallicarum rerum conversionem, id impense agebatur ut benefica virtus Ecclesiae, sensim in angustiorem coacta campum, iam nihil demum in hominum societate valeret: imprimisque data est opera ut muliebris sexus a materna se Ecclesiae cura et vigilantia subtraheret. Namque ad fortunam humani generis mirum quantum in utramque partem femina potest; quae si vulgo de via deflexerit, omnis et domestica et civilis disciplina facile convellitur. Itaque videre licuit, remota religione, institutas mulieres omnem simul cum pietate verecundiam ponere; nec paucas esse quae, nimium dantes alienis a sua natura studiis, masculos prorsus agendi modos induerent, quaeque, deserentes domestica officia, quibus factae essent, temere in medium vitae certamen se coniicerent. Hinc illa deploranda morum perversitas, quam quidem ipsius belli licentia incredibiliter auxit latissimeque propagavit. Huic vos rerum omnium perturbationi, quantum erat in vobis, obstitistis, rite puellas ad christianam sapientiam educando: et magna sunt ac praeclara hoc in genere vestra, Deo adiuvante, promerita. Iam vero futurum ut ex hac immensitate ruinarum novus quidam emergat rerum ordo in quo chri-

stiana iustitiae caritatisque principia dominentur, omnino de divina benignitate confidimus. Ad quam instaurationem ordinis omnes boni debebunt aliquid pro sua quisque parte conferre; vosque, ea recolentes quae usque adhuc gessit vestra sodalitas, vel acriore studio ad institutum incumbite, id est ad mentes animosque ita conformandos puellarum, ut christiana professione dignae matresfamilias exsistant. Nos autem istius fausti eventus et sollemnitatem augentes et fructum, concedimus ut qui in vestris templis aut sacellis, vel triduanae supplicationi vel alii sollemni sacro in hanc rem indicto interfuerint, omnes - non modo vestrae familiae sodales et alumnae, sed quotquot se vobis adiunxerint - Plenariam peccatorum Indulgentiam et remissionem, usitatis conditionibus, lucrentur. Ac caelestium auspicem donorum, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecta in Christo filia, et cunctae cui praees Ursulinarum familiae, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVII decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD GEORGIUM S. R. E. PRESB. CARDINALEM GUSMINI, ARCHICANCELLARIUM, ET DOCTORES DECURIALES COLLEGII THEOLOGICI BONONIENSIS: QUORUM AD OFFICIOSAS LITTERAS RESCRIBIT.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Annua pietatis vestrae significatio, quam cum faustis ominibus ad Nos misistis, si non iucunda, ut in hac tristitia temporum, gratissima tamen Nobis accidit, utpote ab iis profecta quos Nobiscum coniunctissimos esse ex veteri consuetudine novimus. Vestro Nos officio respondentes mutuo, qua sumus erga vos caritate paterna et ea pariter vobis exploratissima, rogamus infantem Deum effundat in vos sua munera eorumque cumulum, pacem, quam attulit nascens hominibus bonae voluntatis. Namque huius pacis esse in animo compotem cuilibet, vel in maxima rerum perturbatione, licet. Utinam eiusdem gentes, immani conflictione composita, participes quam primum fiant! Sed enim homines turbare omnia et evertere per se possunt, rursus ordinare et reficere, nisi Deo adiuvante, non possunt. Quando igitur pax de caelo expectanda est, eam inde precibus omnibus devocare, cum crebra ad homines horta-

menta Nostra non valuerint, ne desistamus. Preces vero constanter, ut facitis, patrocinio commendemus Virginis beatissimae: ab Ea pacem cum Christo mundus accepit; Eadem duce, in pacis possessionem, unde misere decessit, revertatur. Cuius rei auspicem et praecipuae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, et theologis decurialibus amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIX decembris MCMXVII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD ALPHONSUM S. R. E. CARD. MISTRANGELO, ARCHIEPISCOPUM FLORENTINORUM, XXV ANNOS IN EPISCOPATU COMPLENTEM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod de natali, qui appetit, quinto et vicesimo episcopatus tui comiter tuae voluntati voluntas repugnavit Florentinorum, cum eum tu malles praetermittere tacitus, illi vero concelebrare, ut ferunt tempora, gratum Nobis est; ac tuorum pietatem prae tua modestia valuisse, gaudemus. Filios enim occasioni non deesse, quam fausta dies affert, patri de se optime merito gratulandi, cum admodum decet, tum etiam prodest ad mutui amoris incrementum: eo magis quod merces tibi sentientis demisse animi manet integra. Bene autem in sollemnem eum diem, ad aedem principem, episcopalis cathedrae, quam tibi magnificentissime ista dioecesis obtulit, indicta est dedicatio: ita in sede honoris tui praeclarum monumentum, opere artificioque dignum maiestate loci, tuorum meritorum memoriam posteris commendabit. Nos vero communi gratulationi praeeuntes, concedimus ut in ea diei faustitate, post solemne sacrum, auctoritate Nostra, benedicas adstantibus, ac plenariam peccatorum veniam usitatis conditionibus largiare; simul Deum rogamus ut te lectissimis gratiae suae muneribus in annos plurimos expleat. Quorum auspicem ac praecipuae benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, tuoque clero et populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XVI mensis ianuarii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV. has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

1 ianuarii 1918. — Titulari episcopali ecclesiae Paleopolitanae praefecit R. P. D. Carolum Sica, hactenus episcopum Fulginatensem et eiusdem administratorem apostolicum.

2 ianuarii. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Caesariensi Mauritaniae R. P. D. Petrum Coelestinum Cézérac, hactenus episcopum Cadurcensem, deputatum in coadiutorem cum futura successione Revmi Archiepiscopi Albiensis.

4 ianuarii. — Titulari episcopali ecclesiae Anthedonensi R. P. D. Aemilium Jimenez Perez, administratorem apost. Barbastrensem.

28 ianuarii. — Cathedrali ecclesiae Spiritus Sancti R. D. Benedictum Alves de Souza, vicarium generalem Sancti Pauli in Brasilia.

— Cathedrali ecclesiae Caratingensi R. P. D. Ioachim Mamede da Silva Leite, hactenus episcopum titularis Sebastiensem et auxiliarem Rmi Episcopi Campinensis.

— Cathedrali ecclesiae Tenedensi R. D. Ionam de Araujo Batinga, vicarium generalem Maceiensem.

— Cathedrali ecclesiae Portus Nationalis R. P. Vincentium Mariam Moreira, ex Ordine Praedicatorum Provinciae Tolosanae.

30 ianuarii. — Cathedrali ecclesiae Cenomanensi R. D. Georgium Grente, canonicum dioecesis Constantiensis.

II

NOMINATIONES

Decretis S. Congregationis Consistorialis nominati sunt:

5 ianuarii 1918. — R. D. Iosephus Sagnori, rector Seminarii Signini, *Administrator Apostolicus dioecesis Alatrinae.*

18 ianuarii. — R. P. D. Paulus Iacuzio, archiepiscopus Surrentinus *Administrator Apostolicus dioecesis Caputaquensis et Vallensis.*

21 ianuarii. — R. P. D. Petrus Coelestinus Cézérac, archiepiscopus titularis Caesariensis Mauritaniae, *Administrator Apostolicus dioecesis Cadurcensis.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DIOECESIS *X* IN HISPANIA

DELIBERATIONIS CAPITULARIS

Die 17 martii 1917

Species facti. - Quum, propter agendi rationem Canonici Magistralis, in cathedrali *X* communis pax et concordia passim perturbaretur, ceteri Capitulares, illius asperum et inquietum ingenium compescere volentes, die 5 maii 1905 unanimi suffragio decreverunt « ne « quisquam illorum in choralibus oneribus quavis de causa Canonicum « Magistralem gratis sufficeret aut substitueret; si quis vero, contra hoc « agens decretum, illius substitutum absque retributione umquam se « exhiberet, hanc ipsam poenam subiret ». Huic decreto Canonicus Magistralis acquiescere visus est, quamvis, ut ipse ait, propositum animo foveret illud coram futuro Episcopo impetendi - veritus nempe ne Episcopus, qui tunc dioecesim regebat, contra eum praeventus, causam in eius praeiudicium diceret - attamen non modo quamcumque fraternam consuetudinem cum canonicis prorsus abrupit, sed quum praefato decreto cogeretur ad retribuendum substitutum pro choralibus oneribus, etiam quando pro munere suo conciones haberet, renuit quasvis alias con-

ciones, praeter duodecim taxative sibi assignatas in statutis Cathedralis, titulo gratuito, ut antea solebat, habere, id oneris refundens in socios.

Hanc rerum condicionem novus Episcopus, qui anno 1914 dioecesis regimen suscepit, minime ferendam iure merito censuit, nihilque intentatum dimisit ut concordia inter Capitulum et Canonicum Magistralem restitueretur; quumque praecipuum huic salubri consilio impedimentum inveniret in praefato decreto capitulari, quod, ut iniustum, tolli prorsus Canonicus Magistralis postulabat, dum Capitulum illud tamquam contumacis animi aptissimum remedium, experientia quoque comprobatum, sustineri episcopali etiam auctoritate expetebat, controversiam demum, omnibus relatis ad rem facientibus, huic S. Congregationi subiecit enodandam, hoc proposito dubio: *An sustineatur decretum Capituli in casu, attenta ratione agendi Canonici Magistralis erga illud.*

Synopsis disceptationis. - Putant capitulares, qui acriter contendunt decretum in casu sustineri, non oportere ad rem evincere illud opportunum et efficax omnino fuisse: in factis enim est, ex tempore quo latum fuit, decem nempe annorum spatio, numquam Canonicum Magistralem communem pacem et tranquillitatem, ut consueverat, perturbasse. Hoc unum igitur assumunt ostendendum, decretum illud nequaquam iniustum, ut adversa pars clamat, fuisse. Enimvero eodem decreto nullum Canonici *ius* laesum fuit, sed tantummodo eidem, tamquam immerenti, *favor* denegatus. Quilibet enim Canonicus, praeter *peculiaria* onera suo officio incumbentia, sustinere cogitur etiam *communia* choralia onera et servitia, sibi per turnum obtingentia. Si quando itaque duplex hoc onerum genus adeo simul concurrit, ut alterutrum sit eligendum, ut v. g. in casu, si Canonico Magistrali obtingat per turnum onus Missae solemni in officio subdiaconi ministrandi, atque in eadem Missa teneatur ex suo munere canonicali concionem habere, electo alterutro genere, non cessat obligatio satisfaciendi alteri onerum generi; quo pacto ipse omnino cogitur substitutum sibi invenire, qui vice illius satisfaciat. Crebro quidem hae substitutiones fiunt gratuito, ex amicitia, favore, comitate aut mutua quadam conventione; sed per se substitutus habet *ius* exigendi retributionem pro opera praestita, ad quam profecto non ipse, sed substituens obligabatur. Haec, quae communia sunt et cuique perspicua apparent, in Capitulo cathedrali *X* peculiari statuto firmantur: quippe in deliberatione capitulari diei 28 mensis novembris 1892, unanimi Canonicorum consensu, statuta fuit quantitas seu taxa remunerationis, « qua fruerentur alii alios substituentes in officiis, quando « absentes fiunt, *etiam causa infirmitatis* ».

Stante igitur quod substituti *ius* habeant ad remunerationem ita definitam, nihil aliud statuerunt decreto de quo agitur Capitulares, quam sese nolle huic suo iuri cedere, sed eo uti velle, quando ageretur de substituendo Canonico Magistrali. Atqui, hinc, qui utitur iure suo neminem laedere dicendus est; inde vero quod socii ut singuli poterant erga Canonicum agere, id constituere potuerunt ut collegium. Nec tacendum, quum haec non solius Canonici Magistralis, sed communis omnium condicio sit, hunc potuisse et posse incommodum quod forte, culpa ceteroquin sua, inde sentit, compensare cum commodo quod sibi obvenit, dum a sociis, quos aliquando substituit, easdem vices rependens, congruam, ad constitutam taxam, retributionem exigit. Quidquid vero agat, concludunt capitulares, controversum decretum iniustitiae insimulare profecto non licet.

Ex adverso respondetur in primis nihil pro legitimitate huius decreti deduci posse ex eiusdem asserta efficientia: media enim etiam poenalia non solum efficacia et opportuna, sed legitima in se et iusta esse debent, ut naturalis ratio dictat. Ceterum, utpote ex praenotatis in facto liquet, decretum istud Capitulare originem etiam dedit deplorandis sane consectariis, de quibus tollendis praecipua quaestio in praesenti est.

Secundo animadvertit Canonicus non consistere in facto quod, sive in suo, sive in ceteris Hispaniae Capitulis, Capitulares et in specie Magistralis teneantur per alios satisfacere munera communia chori, quando, non ob alias causas, ut ex causa absentiae, de qua tantum agit statutum capitulare a. 1892 ex adverso citatum, sed ex praecisa *ratione officii peculiaris praebendae annexi,* impediti manent. E contrario in hoc casu turnus, quoad communia choralia onera, suapte *transit* ad canonicum sequentem; qui transitus non petitur ex favore, sed urgetur ex consuetudine, quae vim legis habet.

Quae omnia profecto omnino consonant communi iuris praescripto communique doctorum sententiae. Sufficiat haec ex De Herdt (*Prax. Capit.*, cap. XXVIII, § 10, n. IV) exscribere: « Canonici, ex iusta causa « absentes, *non tenentur relinquere substitutum,* ac per hunc interim inser« vire, non obstante immemorabili consuetudine, prout a S. C. C. declara« tum fuisse refert Garcias (*De Benef.*, p. III, c. 2, n. 197) et *millies resolu« tum* affirmat Fagnanus (in III Decret., c. *Nulla,* de concess. praebendae, « n. 73); cfr. Reiffenst., lib. III, tit. IV, n. 123, Ferraris, v. *Canonicatus,* « art. V, n. 40, etc. ». At vero, nulla profecto iustior causa datur, quam officiorum incompatibilitas physica, qua Canonicus impeditur ab explendo munere per turnum ei obtingente eodem tempore quo munus peculiare sui officii vel praebendae exercere tenetur. Si itaque nullo modo cogitur

relinquere substitutum, multo minus suis expensis invenire, multoque etiam minus impediri quilibet poterit, salva iustitia, ne substitutum se illi praestet.

Urgetur generale istiusmodi argumentum si ipsa attendatur indoles muneris Canonici Magistralis. Quamquam enim peculiare hoc nomen sit Hispanis, attamen munus illud convenire satis videtur et aequiparandum muneri communiter cognito Canonici Theologi. Ita Pax Iordanus, citatus a Petra (*Comm. ad Const. II, Innoc. IV, n. 43*): « parificari dicit Canoni- « cum Magistralem et Doctoralem cum Theologali », cfr. Rota in dec. 293, lib. III coram Puteo. Ceterum idipsum facile evincitur si conferantur cum officiis canonici Theologi quae de munere Canonici Magistralis habent scriptores hispani, v. gr. Lafuente (*Eccles. Discipl. Lectiones*, lect. 33: « auxilium ferre Episcopo in praedicationis munere »); Agui- « lar (*Scientiae Iurid. Compendium*, ed. II, p. 219: conciones ad populum « habere diebus a statutis capitularibus praescriptis »), nec non quae praescribuntur in Conciliis Toletan. (sess. III, cap. IV, *de ref.*), Compostellano (sess. II, cap. XXV), etc. His praemissis, certissimum est quod ex multis colligit De Herdt (op. cit., p. I, cap. IX, § 1): « Theologus, « diebus quibus lectionem habet, non tantum a choro, sed etiam liber « est ab aliis officiis, ut diaconatus et subdiaconatus », et patet ex innumeris H. S. C. resolutionibus, signanter ex *Urgellen.*, 17 aprilis 1721 et 15 dec. 1725 quae, ut refertur a Pallottini (v. *Canonicatus*, VIII, n. 349), mirum in modum casui nostro aptatur: « S. C. die 18 apr. 1721 respondit « quod Carolus Aparte, qui erat Canonicus Theologus *seu* Lectoralis ... « esset *exemptus* ab officio diaconali exercendo diebus quibus ratione « muneris Theologi eximitur a choro, *et quod hoc ipsum procederet quoad « alios dies quibus per se ipse concionem haberet* ... Propositis itaque « dubiis: I. An sit standum vel recedendum a decisis,..... S. C. respon- « dit: Ad I: *In decisis* ». Porro, si Canonicus Theologus, et a pari Magistralis, *liber, exemptus* esse debet a choro, et a praestandis aliis officiis, v. g. diaconatus et subdiaconatus, diebus, vel saltem tempore, quo concionem habet, manifestum est non teneri eum ad praestanda *per substitutum* eadem officia, et ad hoc velle eum cogere, immo velle eum adigere ad haec praestanda per substitutum eius expensa omnino retribuendum, esse apertam iniustitiam, gravemque iuris laesionem.

Ex officio, praemisso quod non necessario obiectum decreti, seu inhibita substitutio, videatur coarctandum ad casum quo Canonicus impediretur a munere propter officium suae praebendae peculiare, nimis enim absurdum redolet quempiam propter unicum titulum idemque beneficium ad incompossibilia simul eodemque tempore obligari, - ac

propterea posse rationabilius intelligi de aliis substitutionibus ex quacumque *alia* absentiae causa quandoque necessariis; generalis tamen consideratio subdebatur, circa formam seu ritum praetensi decreti Capitularis. Videlicet decretum illud a Capitulo deliberatum fuit ad formam statuti permanentis, quod obligaret omnes Canonicos, non solum qui decreto consenserunt, sed et alios qui successive cooptandi essent. At vero, certissimum est non habere Capitulum ius et facultatem talia statuta condendi inaudito et non approbante Episcopo: de cuius approbatione in casu non constat. Quapropter nec proprium decreti nomen huiuscemodi deliberationi convenire posse videtur.

Praeterea, deliberatio haec continet obligationem et poenam, non solum in Canonicum Magistralem, sed et in ceteros, qui eidem favorem substitutionis gratuitae praestare vellent. Atqui pariter certum est non esse Capitulo facultatem obligationes et poenas constituendi extra eas quae in capitularibus statutis continentur.

Attendendum quoque est deliberationem istam sancivisse quodpiam omnino exceptionale, non commune, in odium unius Canonici; dum e contrario « statuta Capitularia debent esse communia et aequalia omni- « bus et singulis Canonicis: cap. *ex parte* tit. de privilegiis; etenim, ubi « est una fides mentium, una debet esse pietas actionum », ut perbelle scribit Ceccoperius (*Lucubr. canon.*, l. IV, t. XIII, n. 26). Nec satis relevare videtur, quod necessarium et opportunum fuerit Canonicum in casu contumacem coercere: non deerant enim legitimae et iustae disciplinares normae, in statutis peculiaribus aut saltem in iure communi perspicuae, quibus id consultius ac etiam efficacius obtineri posset, sive per Capitulum, sive, multoque melius, per Ordinarium.

Resolutio. - Porro hisce relatis in plenario S. C. conventu habito in Palatio Vaticano die 17 martii 1917, Emi ac Rmi Patres, reformato dubio in hanc formulam: « An deliberatio Capitularium sustineatur in « casu » responderi mandarunt:

« *Negative* et ad mentem. *Mens est:* Episcopus iniungat Canonico Magistrali ut retractet iniurias et se gerat ea qua decet charitate erga confratres Canonicos; et, quatenus in sua pervicacia permaneat, eum compescat per media disciplinaria ».

Facta postmodum SSmo Dño Nostro Benedicto Div. Prov. PP. XV relatione, in audientia infrascripto Secretario concessa, die 19 eiusdem mensis et anni, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare et confirmare dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

AUGUSTODUNEN.

DECRETUM CANONIZATIONIS BEATAE MARGARITAE MARIAE ALACOQUE, VIRG., MONIALIS PROFESSAE EX ORDINE VISITATIONIS B. MARIAE VIRGINIS.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beatae venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Medias inter acerbitates, ruinas atque caedes turbulentissimae huius tempestatis, vix dicto est opus, quanto perfusi erunt gaudio Christifideles totius catholici orbis, quum ad eos perlatum erit nuncium, causam Canonizationis Beatae Margaritae Mariae Alacoque iam in eo esse, ut diu vehementerque exspectatum exitum sortiatur.

Magnam quippe coniunctionem qui parumper attendat animoque revolvat, quae extitit atque eminet inter Beatam Margaritam Mariam Alacoque atque sacratissimi Cordis Iesu cultum, facere profecto non potest, quin ex hodierni eventus faustitate insimul levissimoque negotio coniiciat, tam humanae naturae consentaneam tamque frugiferam erga sacratissimum Cor Iesu devotionem posthac mirum in modum auctum iri, eiusdemque devotionis incrementum adeo conspicuum contingere existimet tempori magnopere opportunum.

Equidem, si umquam alias, at hodie certe, percrebrescente in dies rerum, quae supra naturae ordinem sunt, despicientia et oblivione, earumque in locum immoderata succedente atque praepotenti terrestrium bonorum cupiditate, iniqua haec et exsecrabilis, quae patrata fuit, subversio, eo ipso quo homines abalienaverat Deo, uti valde proclive erat, immo prope necessarium, hanc inter illos invexit disseminavitque uberem odiorum messem, ut *gens contra gentem surrexerit et regnum adversus regnum*. Quocirca, furoris civilis undique flagrantibus incendiis, audita est altiusque, quo fieri poterat, personuit divina illa vox: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut accendatur?* (Luc. XII, 49), ipsius nempe Christi Redemptoris vox, opponentis ignem caritatis teterrimis irarum flammis atque vitiorum, revocantis homines ad

mutuum amorem atque concordiam, proposito suimet exemplo: ***Discite a me quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris*** (Matth., XI, 29).

Huc sane proprie vereque spectat sanctissimi Cordis Iesu religio. Quo enim tempore multorum valde refriguerat caritas, ob gliscentem praesertim Iansenii haeresim, quae maiestatem divinam velut imperviam humano generi effinxerat, dives in misericordia Deus, qui Ecclesiae suae numquam se defuturum spopondit, eique idcirco, saeculorum experientia teste, praesentissima, iuxta multiplices variasque rerum vicissitudines, sapienter provideque praesidia suppeditare non destitit, infiniti sui amoris thesauros visibiliter quodammodo hominibus reserare fuit dignatus, pone subiiciens in eorumdem oculos Cor illud sacratissimum, quod ab Incarnatione Verbi ad mortem Crucis tot tantaque signa dederat, nimis perspicua, ardentissimae erga homines caritatis.

Circa vero religionis formam, quae in cultu sanctissimi Cordis Iesu versatur, notae sunt partes, quas sibi tributas fuisse intellexit agnovitque, superno afflata lumine, soror Margarita Maria Alacoque, notusque est modus, quo eisdem adimplendis toto illa pectore incubuit, duce ac magistro venerabili Famulo Dei Claudio De La Colombière. Qui sanctitatis, qua discipula emicuit vitaeque spiritualis filia, non modo spectator fuit atque testis, sed sanctitatis eiusdem eximium se probavit aemulatorem, quemadmodum insigni praeclaroque documento extant heroicae ipsius venerabilis Claudii, solemni Apostolicae Sedis iudicio, iamdiu probatae virtutes.

Quod autem, alacriter aggressa quum fuerit soror Margarita Maria, dum vixit, gessit perfecitque munus, omni studio omnique nisu erga divinum Cor Domini Nostri Salvatoris venerationem ac pietatem in fidelium animis excitandi, pretiosum post illius obitum, idem, potiori etiam suffultum auctoritate, prosecuta est munus causa Beatificationis, quae de eadem Margarita Maria iudiciali ritu coepta est agitari. Utque exspectandum erat, pari propemodum gradu cum cultu sacratissimi Cordis Iesu illa incessit; communes namque cum eodem planeque indivisos tum adversos tum secundos experta est casus ita nempe, ut fastigium, quod anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto, per Beatificationis solemnia, impositum causae fuit, subsecuta evectio sit ad ritum duplicem primae classis, pro universa Ecclesia, festi sacratissimi Cordis Iesu, nec non suavis adeo et pulcherrimae huius devotionis longe lateque mirabilis diffusio atque propagatio. Idque universo christiano populo saluberrimum maximeque fructuosum extitisse, satis experiendo cognitum compertumque quum fuerit, ideo, ut quae, nondum a Beatifi-

catione expleto biennio, inita iam fuit, fauste feliciterque expediretur causa Canonizationis, praeeuntibus sacrorum Antistibus, supplices ingeminataeque Romano Pontifici admotae sunt preces, incensa nuncupata sunt vota. Quae quidem vota precesque mirifice fortunare ipse visus est Deus, editis de caelo signis atque prodigiis; eaque inter binae, quibus opus erat, ad cognoscendum propositae fuerunt sanationes, quas veri nominis miraculo esse adsignandas, easque, suffragante Beata Margarita Maria Alacoque, a Deo, naturae auctore, fuisse patratas, disceptatio ostendit, quae quadruplici actione fuit instituta.

Primum siquidem de re agitata est quaestio in Congregatione antepraeparatoria, secundo ac tertio in duabus subinde Congregationibus praeparatoriis, quarto denique in Congregatione generali, die quarta superioris mensis decembris, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An et de quibus miraculis constet, post indultam Beatae Margaritae Mariae Alacoque venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque suffragia ediderunt, quae Sanctissimus Dominus noster intento persecutus quum fuisset animo, supremum iudicium Suum de more prorogandum duxit, cunctosque, qui aderant, est adhortatus, ut fervidas interea funderent Deo preces.

Hodierno autem auspicatissimo die, quo tres Sapientes Deum Puerum adoratum perrexerunt, sacris mysteriis piissime celebratis, ad Vaticanas aedes arcessiri iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Pro-Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo scilicet *instantaneae perfectaeque sanationis Aloisiae Agostini Coleschi a transversa meningo-mielite chronica in regione lumbari,* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis Antoniae comitissae Astorri viduae Pavesi a neoplasmate papillari dextero.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit octavo idus ianuarias, anno MCMXVIII.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIA CIRCA OCTAVAS SIMPLICES.

A Sacrorum Rituum Congregatione sequentium Dubiorum solutio expostulata fuit, nimirum:

I. An Decretum S. R. C. diei 7 augusti 1914, ad 2, statuens quod si infra Octavam simplicem Nativitatis B. M. V. dicenda sit Missa votiva eiusdem B. M. V., legatur Missa ut in festo Nativitatis B. M. V. cum Gloria, sed sine Credo, extendatur ad alias infra Octavas simplices?

Et, quatenus *affirmative:*

II. An infra Octavam simplicem, de qua peragenda non est Commemoratio in Officiis occurrentibus, omitti debeant Suffragium et Preces?

Et, quatenus *negative:*

III. An saltem in Officio diei Octavae simplicis omitti debeant Suffragium et Preces?

IV. An Symbolum, dicendum in Missa festi, ratione non Dominicae aut Octavae, sed ipsius Festi, in Missa diei Octavae simplicis eiusdem Festi omitti debeat?

V. An Praefatio propria Missae Festi, legi etiam debeat in Missa diei Octavae simplicis eiusdem Festi?

Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, reque accurate perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative.*

Ad II. *Negative.*

Ad III. *Affirmative,* iuxta Rubricas novi Breviarii Typici.

Ad IV. *Affirmative.*

Ad V. *Affirmative.*

Atque ita rescripsit et declaravit, die 18 ianuarii 1918.

✠ Antonius Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

LUGDUNEN.

NULLITATIS MATRIMONII (GUENARD-IAVELLE)

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 2 aprilis 1917, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Raphael Chimenti et Maximus Massimi, Auditores de turno, in causa* Lugdunen. - Nullitatis matrimonii, *pro appellatione Defensoris vinculi matrimonialis ex officio Curiae Lugdunen., inter* Margaritam Guenard, *repraesentatam per legitimum procuratorem Nazarenum Patrizi, advocatum, et* Iosephum Iavelle, *interveniente et disceptante in causa Substituto vinculi Defensoris ex officio nostri Tribunalis, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Margaritae Guenard Lugduni degenti primum a Domina Belgrand, quae familiae Guenard amicitia fruebatur, deinde a matre propositum fuit coniugium cum Iosepho Iavelle. Propositas nuptias utraque vice respuit Margarita. At mater non suasionibus tantum, sed iurgiis, minis ac verberibus obtinuit, ut matrimonium die 24 novembris 1890 celebraretur in pago Semur-en-Auxois dioecesis Divionen., dum sponsa undeviginti et sponsus triginta erant annorum. Haud faustum exitum nuptiae sortitae sunt, praesertim quia vir, professione Notarius, valde luxuriosus erat, antiquos fovebat amores cum sua amasia, a qua filium genuerat, et proprium negligens officium debitis quotidie onerabatur. Hisce de causis a tribunali civili primum obtenta fuit separatio bonorum (1902), deinde corporum (1907) et demum, instante sponsae leviro, divortium (1912). Interea infirmariae munus agens Margarita apud provectioris aetatis virum evenit, ut infirmus infirmariae captus amore, cum ea civile, ut aiunt, matrimonium contraxerit. Deinde Margarita, cupiens conscientiae suae consulere, matrimonii ab ea initi cum Iosepho Iavelle nullitatis declarationem ex capite vis et metus petiit a Curia Lugdunensi, quae die 3 decembris 1915 sententiam tulit actrici favorabilem.

Ab hac sententia, prouti de iure, appellavit vinculi defensor Curiae Lugdunensis ad H. S. Auditorium, et hodie causa iterum discutienda proponitur sub consueta formula dubii: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

Ius quod spectat. - Patres adnotarunt matrimonium celebratum sub influxu metus nullum esse, saltem iure canonico. Aperta enim est dispositio Alex. III, in cap. 14, tit. *De Sponsalibus et matrimoniis:* « Cum locum « non habeat consensus, ubi metus vel coactio intercedit, necesse est, ubi « assensus cuiusque requiritur, coactionis materia repellatur. Matrimo- « nium autem solo consensu contrahitur, et ubi de ipso quaeritur, plena « debet securitate ille gaudere, cuius est animus indagandus, ne per « timorem dicat sibi placere quod odit, et sequatur exitus, qui de invitis « solet nuptiis provenire ». Non cuiuslibet autem metus habenda ratio est. Metus enim ex communissima Canonistarum doctrina debet esse: *a*) gravis, seu cadens in constantem virum, pro illa saltem persona, quae timet; *b*) iniustus; *c*) extrinsecus; et *d*) directus ad extorquendum consensum matrimonialem. Quod aptandum quoque est metui, quem vocant, reverentialem, qui originem nempe ducit ex reverentia ei debita, cui quis subiicitur, dummodo fuerit qualificatus; i. e. dummodo metui adiiciantur preces instantes, increpationes, aspera verba, etc., uti constanter tenuit H. S. Tribunal.

Modo ad factum. - In primis ex actis constat Margaritam Guenard nunquam habuisse intentionem et propositum matrimonii contrahendi cum Iosepho Iavelle, sed animum ab eo quam maxime alienum verbis et factis constanter manifestasse. Scitum autem est existente animi aversione violentiam praesumi et libertatem arceri, ut tenuit S. Rota in dec. 326 c. Ludovisio et tradit Cosci, *De separ. thor.*, I, cap. 8, n. 54 scribens: « Ex parte mulieris per testes dicitur probatus metus, si depo- « nunt... de ipsius aversione erga coniugem ante et post matrimonium ». Suam aversionem in I. Iavelle Margarita verbis et factis manifestavit. Et primo loco verbis. « Elle, ait Maria actricis soror, a constamment « manifesté à moi, et à ceux qui l'approchaient, qu'elle aimerait mieux « ne pas se marier que d'épouser cet homme ». Institutrici autem Mariae Ludovicae Marcorelle frequenter dicebat: « Il (sponsus) me degoûte..... « Jamais je ne m'y ferai... disait-elle. Si je pouvais me dérober à ce « sort, je le ferais ». Eadem habet Isidorus Donat, amicus familiae Guenard: « Elle m'a dit souvent qu'elle ne l'aimait pas et qu'elle ne le « voulait pas pour mari... Je tachai de lui en faire voir les avantages (pro-

« positi matrimonii), mais elle résista toujours ». Et M. Elisa Maillard: « Elle m'a toujours manifesté sa repulsion pour M. Iavelle ». Quae repugnantia tam gravis erat ut filios a Iosepho Iavelle animo et corde execrabatur: « Elle, deponit M. Marcorelle, m'a dit a moi, comme à toutes les « amies, qu'elle ne voulait pas d'enfants de M. Iavelle. *Elle aimait beau-* « *coup les enfants,* mais n'en voulait pas de cet homme ». Quod confirmat I. Donat: « C'est par antipathie pour M. Iavelle qu'elle ne voulait « pas d'enfants et de lui seulement ». Verbis facta omnino consonant. Continuae erant Margaritae lacrymae, ut asserit M. Marcorelle: « Tous « les jours je lui voyais les yeux rouges » et genuflexa matrem adprecabatur, ne eam ad nubendum I. Iavelle cogeret; quod testatur M. Guinard: « S'était jetée à genoux pour la supplier de ne pas l'obliger à « épouser M. Iavelle ».

Neminem deinde latet quae et quanta sit nupturientium propriorum paraphrenorum cura; at Margarita, durantibus sponsalibus, de paraphrenis nec cogitare voluit, negotium penitus matri relinquens. Ad rem hoc factum narrat actricis soror: « Elle ne s'est jamais occupée de son « trousseau. Je me souviens en particulier d'une scène à ce sujet. Nous « étions en salle d'étude, ma sœur, Mlle Marcorelle, notre professeur et « moi. On vint demander un détail de trousseau à ma sœur. Elle repondit « que ma mère ayant tout comandé, il fallait s'adresser à elle pour « cela ». Quia ut addit testis Marcorelle: « Tout ce qui me rappelle ce « mariage, me fait horreur ». Comitata quidem est Margarita matrem petentem Parisios ad emenda necessaria pro matrimonio, sed, iuxta testem citatum, « ne voulait s'occuper de rien ». Tandem ex praefato testimonio scimus annulum sponsalitium nunquam gestare voluisse: « Elle « n'a jamais voulu porter le bague de fiancée, ni son alliance ». Idem referunt Marcorelle, Maillard et Marlet.

Mirandum non est de tanta antipathia et fastidio Margaritae in Iosephum. Illa enim erat « distinguée, extrèmement intelligente, très fine, « très bonne ». Hic autem, referentibus coniugibus Egraz: « Avait un « physique digracieux, des manières vulgaires, c'était un noceur... un « lourdaud rongeaud, digracieux, négligé dans sa tenue... d'une intelli- « gence très ordinaire, et sans goût pour les choses de l'esprit ».

Non obstante hac Margaritae aversione, eius mater matrimonium obstinate volebat non solum propter exageratam eius ambitionem collocandi filiam in matrimonio ante alias coetaneas omnes, sed etiam quia, cum familia Guenard esset in pago Semur honorata, matri bonum pro filia videbatur ut ibi maneret. Hinc cum suasionibus ac consiliis vincere non posset filiae repugnantiam: 1° proprium virum, antea matrimonio

contrarium, ad se adversus filiam traxit: « Elle montait, ait actricis « soror, la tête à mon père » et Isidorus Donat: « Il (pater) fini par « prendre parti contre elle »; 2° impedivit quominus Margarita cum aliis, imo et cum ipsa sorore, communicaret. En quid haec deponit: « Ma « mère... nous sépara pendant une dizaine de jours. Elle empêcha aussi « ma sœur, pendant un mois, de voir la famille Maillard qu'elle frequen- « tait deux fois par semaine. Elle me faisait des reproches constamment « de soutenir ma sœur »; 3° posita sequestratione, mater facilius potuit in filiam suam exercere auctoritatem per increpationes, minas et percussiones, quae toto sponsalium tempore perdurarunt. Hoc testantur fere omnes testes excussi. Ita saepius citata actricis soror: « Elle ne la « menaça pas de la chasser de la maison, mais la menace du couvent fut « reitérée constamment près de six mois jusqu'aux fiançailles. Plusieurs « fois elle souffleta ma sœur en ma présence.... Je me souviens d'une « scène violente, que nous fit ma mère une nuit. Elle nous entendit « causer du mariage de ma sœur et surprit à la porte les protesta- « tions qu'elle me faisait. Elle entra brusquement, arracha ma sœur du « lit et la frappa violemment. Elle alla chercher mon père qui arriva « furieux et frappa ma sœur lui-même ». Et testis Marcorelle: « Presque « chaque jour Marguerite à mon arrivé me disait: " J'ai eu encore une « scène avec ma mère „. Elle la menaçait de l'enfermer au couvent. « Plusieurs fois même elle lui dit: " Ce n'est pas au couvent qu'il faut « l'enfermer, c'est dans une maison de fous „. Et l'appellait fille déna- « turée ». Et inferius: « J'ai vu plusieurs fois de traces de violence sur « les poignets de Marguerite, et cette enfant me disait: " Ma mère m'a « encore serrée les poignets „. Elle m'a dit souvent que sa mère l'avait « soufletée ». Eadem habent Donat, Maillard et Marlet.

His accedit confessio matris Margaritae, quae maximi facienda est, cum in causis matrimonialibus confessio eorum, qui metum incusserunt, sit omnibus aliis testibus praeferenda, cum deponant de facto proprio. Iamvero Cecilia Bonnet in saeculo, soror Adulpha in religione, infirmaria apud familiam Guenard, haec habet: « Elle (mater Margaritae) m'a dit « souvent, quand je la soignais: " J'ai un regret mortel d'avoir forcée « ma fille à se marier „. Elle en avait des remords de conscience doulou- « reux. Au moment d'une Mission, elle avait confié à un Missionnaire, « le P. Dunoyer, ses peines, qui lui étaient comme un desespoir, et le « Missionnaire avait dû l'encourager beaucoup. Elle disait: " Je l'ai forcée « à se marier cette petite „.... Elle m'a avoué qu'elle avait tout fait « pour contraindre sa fille à ce mariage; même qu'elle l'avait frappée, et « l'avait fait frapper par son mari.... " Je l'ai fait marier, cette enfant; elle

« l'a fait parce que je le lui ai fait faire: elle ne voulait pas cet homme„ ». Et testis Donat: « Dans ses lettres Mme Guenard m'a avoué plusieurs « fois, qu'elle regrettait d'avoir contrainte sa fille à ce mariage ». Tandem Dña M. Lambert Détrey: « Toutes les fois qu'elle est venue me voir « après le mariage, Mme Guenard n'a cessé de déplorer devant moi « d'avoir contraint sa fille à épouser M. Iavelle. Elle me disait qu'elle « en était malade; et en apprenant sa mort, ma première pensée fut « qu'elle etait morte de chagrin d'avoir fait le malheur de sa fille ».

Ceterum haec agendi ratio Dominae Guenard respondebat eius indoli et caracteri; habebat enim, uti deponit soror Margaritae, « un « caractère autoritaire, dominateur et même orgueilleux. Tout le monde « pliait devant elle, même mon père. C'est ma mère qui gouvernait tout. « Nous, les enfants, nous n'essayons même pas résister ». « Son carac- « tère, addit Marcorelle, était complexe. Extrèmement aimable, quand « elle le voulait; elle était généralement capricieuse, et surtout très auto- « ritaire, ne souffrant aucune autre autorité dans la maison que la « sienne ». Nec aliter testatur Donat: « Elle était sévère avec ses filles, « et par intermittence sa sévérité allait jusqu'aux éclats et à la violence, « même à la brutalité ». Ex adverso Margarita ab omnibus testibus dicitur. « Très souple, très obéissante, incapable de lui (matri) résister..... « son caractère avait été absolument pétri par sa mère ».

Cum itaque actrix resistere non posset matris imperio et, quocumque destituta foret auxilio et medio ad voluntatem matris flectendam, ut se a matrimonio contrahendo cum Iavelle liberaret, saepe de morte cogitavit. Hoc asserunt Maillard, Marcorelle et soror actricis, quae deponit: « Elle m'a dit souvent qu'elle aimerait mourir. ... Elle me disait, auprès « d'une voie de chemin de fer: " J'aimerais mieux me jeter sous un train, « que de me marier „. Ce propos elle me l'a répété journellement ».

Haec constans sponsae repugnantia et matris coactio usque ad diem celebrationis matrimonii perdurarunt. Ad rem Donat: « Il y avait un anti- « pathie naturelle, qui alla s'aggravant à mesure qu'elle le connaissait « davantage et qu'on la pressa de l'accepter ». Et M. Marcorelle: « Ses « dispositions à l'égard de M. Iavelle étaient aussi mauvaises que pos- « sibles et jamais elles n'ont varié. ... Plus le moment s'approchait, plus « elle était effrayée ». Quod confirmat Maillard: « Plus la date du mariage « approchait, plus elle était triste, elle avait l'air d'une condamnée, qui se « consume de chagrin ». Nil proinde mirum si die matrimonii actrix tristem omnino se praebuerit. Immo, ut refert eius soror: « Elle avait « l'air d'une condamnée à mort. Cette attitude a été très remarquée « par les assistants ». Hinc citata Marcorelle: « Toute la journée du

« mariage, Marguerite fut triste. Je n'ai assisté qu'à la messe ». Et paulo ante interrogata a iudice: « Croyez-vous que Mlle Guenard a donné à « l'Eglise un libre et plein consentement ou au contraire un consen- « tement forcé, sous l'empire de la crainte et des menaces? » reposuit: « Pour sûr Marguerite a donné un consentement forcé sous l'empire de « la crainte et des menaces ».

Initis nuptiis, cessavit quidem coactio, sed perseveravit aversio Margaritae in virum. Constat enim ipsam post voluptuarium nuptiarum iter interrogatam fuisse a propria institutrice: « Etes-vous contente? Avez- « vous bien de plaisir? ». Cui Margarita: « Du plaisir? Oh combien sou- « vent j'ai dit: " Si le train pouvait m'écraser! „ ». Scimus etiam a Domina Marlet Margaritam nunquam I. Iavelle maritum appellasse: « Jamais je « ne lui ai entendu dire: " mon mari „, mais seulement " lui „ ». Ulterius in Margarita, etiam post initas nuptias, propositum perseveravit filios non suscipiendi a I. Iavelle, prouti refert mox citata testis Marlet: « Je « reçus, avant et *après* le mariage, cette confidence: qu'elle n'aurait jamais « d'enfants de son mari, parce qu'elle les execrerait comme lui ». Eadem habet monialis Bonnet, infirmaria, hoc factum narrans: « Environ un « an après le mariage, la Supérieure de ma communauté, étant à l'étude de « M. Iavelle, lui demanda s'il n'avait pas d'enfants. Il repondit: " Elle n'en « veut pas. Priez pour nous parce qu'elle ne m'aime pas „ ». Tandem, cum Margarita in morbum incidisset, qui perduravit per integros octo menses, monialis infirmaria, eius soror Maria Egraz et M. Marcorelle causam morbi tribuere « au chagrin qu'elle ressentait de ce mar age », praesertim quia Margarita nec a longe suspicabatur matrimonii sui nullitatem; ait enim. « Je pensais bien néanmoins que je faisais un mariage indis- « soluble. Je croyais que c'était fini, que je serais malheureuse toute ma « vie ». Ex quibus verbis explicatur quoque cur citius matrimonium non fuerit abruptum, et cur potius ex sponsi, quam ex sponsae voluntate, hoc acciderit.

Omnia igitur adiuncta in caso, sive antecedentia, sive concomitantia, sive subsequentia matrimonii celebrationem in tuto ponunt matrimonium initum a Margarita Guenard cum Iosepho Iavelle fuisse celebratum sub metu gravi saltem reverentiali.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus et sententiamus: ***Constare de matrimonii nullitate in casu,*** seu ad propositum dubium respondemus: ***Affirmative.***

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris Tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni demandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De reform.*, Concilii Trid., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 2 aprilis 1917.

Guilelmus Sebastianelli, Decanus, *Ponens.*
Raphael Chimenti.
Maximus Massimi.

Ex Cancellaria, 14 aprilis 1917.
Sac. T. Tani, *Notarius.*

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DE DUBIORUM SOLUTIONE.

Commissio a Summo Pontifice instituta ad Codicis canones authentice interpretandos, in plenario coetu die 9 dec. 1917 habito, statuit respondendum esse tantum dubiis propositis ab Ordinariis, a Superioribus maioribus Ordinum et Congregationum religiosarum, etc., non vero iis quae proponantur a privatis personis, nisi mediante proprio Ordinario.

Romae, 9 decembris 1917.

P. Card. Gasparri, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 15 gennaio 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione Ordinaria, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione della Serva di Dio Anna Maria Lapini, Fondatrice dell'Istituto delle Povere Figlie dalle Sacre Stimmate.

2. Conferma del culto da tempo immemorabile prestato al Servo di Dio Nonio Alvarez Pereira, Laico Professo dell'Ordine dei Carmelitani Calzati.

3. Approvazione e concessione della Messa e dell'Officio proprio in onore della Beata Anna da S. Bartolomeo, religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi.

4. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Assunta Pallotta, religiosa professa dell'Istituto delle Suore Francescane Missionarie di Maria.

5. E alla revisione degli scritti del Servo di Dio Domenico Spatafora, Sacerdote professo dell'Ordine dei Predicatori.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

11 gennaio 1918. L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Protettore dell'Istituto delle Ancelle dell'Immacolato Cuore di Maria, di Lerida.*

» » » I Rmi PP. Alberto Grammatico, dei Carmelitani dell'Antica Osservanza, e Francesco Laner, dei Frati Minori Conventuali, *Consultori della S. Congregazione dei Sacramenti.*

24 » » Rmi PP. Stefano Ignudi, dei Frati Minori Conventuali, e Antonio Delpuch, dei Missionari d'Africa, *Consultori della S. Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

25 gennaio 1918. Il Rmo P. Tommaso Rodriguez, Priore Generale dei Romitani di Sant'Agostino, *Consultore della S. Congregazione Concistoriale.*

26 » » Mons. Carlo Pietropaoli, arcivescovo tit. di Calcide, *Consultore della S. Congregazione dei Sacramenti e della S. Congregazione degli affari ecclesiastici straordinari.*

Con Biglietto della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di promuovere:

5 gennaio 1918. Mons. Clemente Micara, *da Uditore di Nunziatura di seconda classe a Uditore di prima classe.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

20 dicembre 1917. Mons. Riccardo Lacy, Vescovo di Middlesborough.
17 gennaio 1918. Mons. Claudio Bardel, Vescovo di Séez.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

21 dicembre 1917. Mons. Crescente Errazuriz, dell'archidiocesi di Santiago del Cile.
22 gennaio 1918. Mons. Francesco Negroni, della diocesi di Acqui.
» » » Mons. Angelo Luigi Lepeltier, dell'archidiocesi di Rouen.

Prelati Domestici di S. S.:

13 agosto 1917. Mons. Carloto Fernandes da Silva Tavora, dell'archidiocesi di Marianna.
8 gennaio 1918. Mons. Alessandro Tonnarelli, della diocesi di Matelica.
17 » » Mons. Emilio Périer, dell'archidiocesi di Rouen.
» » » Mons. Ernesto Prudent, della medesima archidiocesi.
19 » » Mons. Zeffirino Lahaye, della diocesi di Nicolet.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

30 dicembre 1917. Al sig. Eugenio Cisterna, della diocesi di Albano.
3 gennaio 1918. Al sig. Edoardo Cash, della diocesi di Leeds.
17 » » Al sig. Paolo Gilles Guillard, dell'archidiocesi di Rouen.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

19 dicembre 1917. Al sig. dott. Carlo Decristoforis, della diocesi di Casale.
30 » » Al sig. Rodolfo Klein, dell'archidiocesi di Vienna.
4 gennaio 1918. Al sig. Vittore Lespine, dell'archidiocesi di Tolosa.
17 » » Al sig. Edmondo Giorgio Morin, dell'archidiocesi di Rouen.
» » » Al sig. Ludovico Delamare, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Antimo Donnay, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Carlo Pietro Desiderato Gonet, della medesima archidiocesi.
23 » » Al sig. Francesco Turchi, di Roma.

La Commenda con Placca dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

15 gennaio 1918. Al sig. Giovanni Franco Monteiro, del Patriarcato di Lisbona.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

18 giugno 1917. Al sig. Stanislao Szwajkart, dell'archidiocesi di Chicago.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

7 dicembre 1917. Mons. Balduino Migliarese, dell'archidiocesi di Benevento.
31 » » Mons. Carlo Smith, della diocesi di Plymouth.
» » » Mons. Cesare Pecorari, aiutante di studio nella S. Congregazione di Propaganda Fide.
4 gennaio 1918. Mons. Federico Northcote, della diocesi di Southwark.
10 » » Mons. Lino de Sousa, della diocesi di Cochim (Indie Orient.).
» » » Mons. Teodorico De Angelis, dell'archidiocesi di Benevento.
25 » » Mons. Emilio Alvarez Martinez, della diocesi di Osma.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

4 gennaio 1918. Mons. Gregorio Rensing, della diocesi di Münster.
18 » » Mons. Gaetano Delafontaine, della diocesi di Rouen.
25 » » Mons. Leone Morancé, della diocesi di Mans.

NECROLOGIO

23 gennaio 1918. Mons. Luigi Lazzareschi, arcivescovo tit. d'Iconio.